

under Krigen. Naar man bebrejder os, at vi er gaaet med, er det en demagogisk Politik af en saadan Art, at man, naar man kender Forholdene, skulde tro, man vilde undse sig ved at benytte en saadan Agitation. Saa siger man videre, at vi hayde det store Underskud 1918—19 paa Statsregnskabet! Dette Underskud var Venstres Ordfører i Dag saa glad ved, det var lige saa stort som samtlige Underskud under Venstres Styre. Det var Finansministeren klar over, og derfor kom han med nye Skatteforslag i Efteraaret 1918, og da han kom med dem, sagde Venstres Ordfører saa: Lad os tage Pengene, hvor de findes, nu flyder de rigeligt, lad os tage Skatter, saa har vi rigeligt at administrere med. Nej, jeg skal opløse, hvad Venstres Ordfører udtalte ved Skattelovforslagenes første Behandling den 15. Oktober 1918, lige da Verdenskrigen stod foran sin Afslutning: „Det er klart, at dersom Krigen standser eller der er overvejende Sandsynlighed for, at den vil ophøre, vil der ikke behøves saa stor en ekstraordinær Indtægt, som den højtærede Finansminister foreslaar.“ Han mente altsaa, at det var for høje Skatter. Og han føjede til: „Da den højtærede Finansminister sidst i 1917 mødte her i Tinget med en Skattebuket, forfærdedes vi, det er ikke for meget sagt. Det var 95 Mill. Kr. i nye Skatter, man havde ikke kendt noget lignende før, det var 80 pCt. af Statens løbende Indtægter paa det sidste Fredsbudget. Men hvis den højtærede Finansminister den Gang piskede os med Svøber, pisker han os nu med Skorpioner. Thi i Stedet for de 95 Mill. Kr. er der traadt 200 Mill. Kr., og i Stedet for 80 pCt. af Statens løbende Indtægter har vi nu faaet 170 pCt. Og det kan ikke nægtes, at adskillige af disse Skatter vil virke ganske overordentlig trykkende.“ Det er den Maade, hvorpaa Venstre anbefalede at søge nye Skatter under Krigen og ikke tage Laan. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister, hvis jeg skulde have overset en Udtalelse af ham, om han ikke vil drage den frem. Det har ikke været mig muligt at finde andet, end hvad jeg her har anført. Det vil sige, at Venstre tvang den radikale Regering til ikke at nøjes med direkte Skatter, men tage indirekte. De erklærer, at naar man fremsætter nye Skattelove, maa Talforholdet mellem direkte og indirekte Skatter være som 60 til 20. Det var Standpunktet, indtil Ministeriet traadte til i 1920. Jeg kan derfor forstaa, at naar man har et saadant Standpunkt, er

en Undskyldning nødvendig, naar Venstres Ordfører skal op og gøre Rede for de forløbne 3 Aar. Naar Venstres Ordfører derfor af den Time, han benyttede, anvendte de tre Kvarter til Undskyldninger, siger jeg, at det var ikke en eneste Smule for meget, han kunde uden Skade have brugt hele Timen. Thi det er jo givet, at den Maade, man tidligere udtalte sig paa, staaer i Modstrid med, hvad der senere er sket. Lad mig blot understrege, at den højtærede Finansminister sagde: „Hvis Krigen slutter“ — han sagde det i Oktober 1918, altsaa ved Afslutningen — „behøves der ikke saa store Skatter, som der da var Tale om“. Jeg skal senere minde om, hvad den højtærede Finansminister, altsaa den samme Mand, sagde, da han 2 Aar efter selv overtog Styret. Da bad han Rigsdagen om at forny disse Skattelove uændret. Saadan er Ord og Handling. Det, den højtærede Minister glemte ved Fremlæggelsen, og det, som ogsaa Venstres ærede Ordfører i Dag ganske oversaa, er det, at gennem de 3 Aar, vi her behandler, Aaret 1922—23, indeværende Finansaar og Aaret 1924—25, gaar der en rød Traad. Man glemmer Optagelsen af de 30 Mill. Kr. nye Statslaan. Disse 30 Mill. Kr. bør paa Statsregnskabet, i indeværende Aar og næste Aar, regnes som Underskud. Derfor er der ikke 60 Mill. Kr.s Underskud, som Venstres Ordfører sagde, paa det sidste Aars Regnskab, det rigtige Tal er 70 Mill. Kr., naar der er taget 10 Mill. Kr. til Indtægt som nyt Laan. Hvis vi opfører det, som vi plejer, er der 70 Mill. Kr.s Underskud, fordi der er dette Laan paa 10 Mill. Kr. og saa de andre 60 Mill. Kr. i Underskud.

Med Hensyn til de indirekte Skatter er Forholdet dette: Venstre havde det hele Tiden under Højres Styre som et Vaaben mod Højre, at man ikke vilde have de indirekte, men de direkte Skatter til at være de dominerende. Da Venstre kom til Styret i 1901, var Forholdet det, at Forbrugsskatterne, den Post paa § 5, der kaldes Forbrugsafgifter, og hvorunder der skjuler sig Toldskatter og Afgifter paa visse indenlandske Produktioner o. s. v., var 67 pCt. af hele Beløbet paa § 5. I de 12 Aar fra 1901 til 1913, da Venstre styrede, blev Procenttallet af de indirekte Skatter nedbragt til 57, altsaa med 10 pCt. Saa kom det radikale Styre fra 1913 til 1920 og bragte Tallet ned til 30 pCt. Men i Aarene fra 1920 til 1924 er vi igen kommet op paa 53 pCt. Den højtærede Finansminister har brugt Udtrykket, „at han var